

ADNAN BÜYÜKBAŞ'IN ARDINDAN

Dursun BERKOK

Onu okuyan/okumayan, tanıyan herkes onun genç denilebilecek yaşta ölümünün 'büyük kayıp' olduğunda hemfikir.

Cenaze namazını kıldıran İmam'ın; "Hakkınızı helal ediyor musunuz?" sorusuna verilen cevabın topluca yüksek sesle desibel olarak yüksekliğinden de anlaşıldı ki, cenaze namazını kılan her fert ona hakkını helal etmekte, hem de son cevapta 'ediyorum' sert bir vurguyla söylenmişti... Oradaki herkes ondan razıydı.

Mukadder sona her an biraz daha yaklaşıırken, yaşanan zamanın, alışlagelmiş döngünün insanın illa ki acı çekmesi gerekli midir ki? Sorusunun cevabını sorgulama ihtiyacı duyulmaz. İnsanın en duyarlı yerinden, en zayıf olduğu noktadan sınanması hissedilen acıyı daha şiddetli hale getiriyor. O maişet derdiyle uğraşırken, Tanrı'nın kendisine ve mensubu olduğu Türk Milleti'ne bahsettiği sanatçı zekasını, sanatı için kullanmaya yeterince 'zaman bulamadı'. Hayf ki; yazacak çok romanı, çok hikayesi, çok denemesi, çok tiyatro oyunu, çok şiiri vardı. Yazacakları yazdıklarının katbekat fazlasıydı. Yazılamayanlara yazık oldu. Çok yazık.

Çok sevimliydi. Candandı. Sevimliliği sanatını tanıdığımdan mıdır, bana mı öyle geliyor olabilir mi diye kendi kendime sorduğum çok oldu. Yok değildi. Samimiydi. Ok gibi dosdoğruydı.

Yalansızdı. Gözü karaydı. Olduğu gibi görünüyordu, görüldüğü gibi oluyordu. En önemlisi 'eyvallahsızdı'. Eyvallahsız olabilmek çok zordur. Yukarıda saydığım özelliklerin tümüne aynı anda sahip olmayı gerektirir.

İyi Ülkücüydü. Tanıdığım uzun süreçte davasından taviz verdiğine rastlamadım. O derece ki Ülkücü hareketin başlangıç günlerinde yazdıklarıyla, yaşadıklarıyla hareketin en gözde gençlerinden birisi olmuştu. 12 Eylül öncesi o hercümerçte kurşunlanmıştı. Ülkü gazisiydi. O 'gazilik' payesini hiçbir zaman, hiçbir yerde kullanmaya tenezzül etmedi. Davasını kendince yaşadı. Cenaze namazına katılanların izdiham derecesinde yoğunluğundan da anlaşılıyordu ki. Ülkücü hareketin erleri ve sahipleri onu layık olduğu şekilde yolcu etmek, helallik almak, vedalaşmak için cami avlusunu doldurmuşlardı. Yolcu ettikleri Adnan Büyükbaş'ın 'tavizsiz' bir ülkücü olduğuna şahitlik etmek için oradaydılar. Ülküdaşlarını vakurla yolladılar.

Roman, hikâye, deneme, oyun, şiir kitaplaşmış eserleriyle kalıcı hale gelmişti. Kayseri Olay gazetesinde de köşe yazıları yazmıştı. Pek sık ve düzenli olmasa da yazılarını kaçırmamaya çalışır okurdum. Eminim ki, yazdığı köşe yazılarında 'köşe yazısını' edebiyat seviyesine çıkartan nadir yazarlardandı. Yaşadıklarıyla yazdıkları arasında sıkı bir ilişki vardı. "Zor Yıllar", "Hiç Kimse" romanlarını okuyanlar Adnan Büyükbaş'ı yakından tanıyorlarsa o ilişkiyi hemen fark etmişlerdir.

O ailesine, çocuklarına belki maddi bir servet bırakmadı ama onlara ve onlardan olacaklara hayatları boyunca öğünebilecekleri onlarca edebi eser ve tertemiz bir isim bıraktı. Bu zannımca onların sahip olabilecekleri en büyük zenginliktir.

Onu yakından tanıyan, arkadaşı olanlar, onun eksikliğini, bıraktığı boşluğu hep hissedeceklerdir.

Şair Yahya Kemal Beyatlı'nın dediği gibi;

*"Tekrar mülâki oluruz bezm-i ezelde.
Evvel giden ahbâba selâm olsun."*